

Lääninrovastin paastokirje 2018

Käykäämme nyt Jerusalemiin ja yhdessä paastotkaamme ja Jeesusta kärsimystiellänsä nyt nöyrästi seuratkaamme. (Vlk 54)

Kristus kulkee edellä. Jos joku kulkee edellä, hän haluaa selvästi ottaa johtajan paikan ja viedä joukkoaan johonkin. Siitä kuitenkin seuraa, että jäljessä tulevat näkevät hänestä vain selkäpuolen. Voimmeko siis tietää ja ymmärtää, mihin Kristus kulkee ja mihin hän haluaa johtaa meitä?

Jeesuksen opetuslapset eivät tienneet eivätkä ymmärtäneet. Vuodet Galileassa olivat takana. Silloin sairaat paranivat ihmeellisen käden kosketuksesta, pienen pojan vaatimattomat eväät ravitsivat tuhansia nälkäisiä, vesi muuttui viiniksi ja hääjuhla sai jatkua. Ne olivat päiviä päivät, jolloin lapset saivat tulla ja syntiset saivat kokea, että heitä ei painettu alas, vaan annettiin anteeksi. Silloin kaikki oli ihmeellistä ja uutta ja heitä kutsuttiin ihmisten kalastajiksi. Ihmisiä oli paljon ja evankeliumin sanat nostivat esiin pulppuavan ilon.

Nyt Jeesus kulki heidän edellään, kun he *nousivat Jerusalemiin vievää tietä*. Tämä tie veisi heidät pääkaupunkiin, toisenlaisiin maisemiin ja toisenlaisten ihmisten keskuuteen. Jerusalem, kultainen Jerusalem ja sen temppeli oli jokaisen kaipauksen kohde ja symboli. Toisaalta näinä miehitysvallan ja uskonnollisen kiistelyn aikoina se oli täynnä riitojen, vihan ja katkeruuden siemeniä. Jerusalemissa Jeesus ja opetuslapset joutuisivat keskelle kaaosta ja epävarmuutta.

Opetuslapset olivat ymmällä. Niin evankelista Markus kertoo. Ja siitä seurasi, että *heidän perässään kulkevat ihmiset alkoivat pelätä*. Hämmennys menee vieläkin pidemmälle, kun Jeesus vihdoinkin kääntää kasvonsa heille ja kertoo oppilailleen niistä vaikeuksista, joita hän joutuisi Jerusalemissa kohtaamaan. *Ihmisen Poika annetaan ylipappien ja lainopettajien käsiin. He tuomitsevat hänet kuolemaan ja luovuttavat hänet pakanoille ja nämä pilkkaavat ja sylkevät ja ruoskivat häntä ja tappavat hänet.* Hämmennys kasvaa niin suureksi, että oppilaat jakaantuvat ja alkavat riidellä keskenään siitä, kuka saa olla ensimmäisten joukossa.

Tämä Jeesuksen oppilaiden joukko, jota me kirkoksi nimitämme, on joutunut jättämään taakseen tutut ja turvalliset maisemat. Me emme voi enää luottaa siihen, että kaikki olisi niin kuin aina ennenkin. Muutoksen tuulet puhaltavat monesta suunnasta ja joskus hyvin kylmästi. Olemme ymmällämme siitä, että kirkon jäsenmäärä pienenee, seurakuntien taloudelliset voimavarat kaventuvat ja erityisesti suurissa kaupungeissa moni jättää lapsensa kastamatta. Mediassa kiistellään lasten oikeudesta uskonnolliseen kasvatukseen ja oikeudestamme julkiseen uskonnonharjoittamiseen. Erityisen kiinnostuneita ollaan siitä, haluaako piispa tai pappi vihkiä samaa sukupuolta olevia vai ei. Vihapuhettakin riittää. Voisi luulla, että kaiken ulkoisen paineen alla rivit tiivistyisivät ja alkaisimme keskustella keskenämme, mutta meille näyttää käyvän kuten Jeesuksen oppilaille. Kun uhkakuvat syvenevät, me alamme riidellä. On asetettava sanansa tarkasti, sillä kovin herkästi me loukkaannumme toisiimme. Jos on saanut nimekseen liberaali tai konservatiivi, on vaikea saada äänensä kuuluville siinä porukassa, joka uskoo ajattelevansa toisin.

Me käymme kohti Jerusalemiä. Se on selvä. Tuttu ja turvallinen Galilea on takana, mutta mikä odottaa Jerusalemissa keskellä ylipappien ja lainoppineiden kiistoja? Joutuuko kirkko ulkopuolisten pakanoiden käsiin, jotka *pilkkaavat, sylkevät, ruoskivat ja tappavat sen lopulta*? Opetuslapset ovat ymmällä ja heidän perässään kulkevat alkavat pelätä.

Näinä aikoina ja aivan erityisesti alkavana paastonaikana meidän on syytä kysyä, missä Kristus on? Näemmekö hänet silmiemme edessä vai onko hän kätkeytynyt tai edennyt niin kauaksi, että emme enää näe häntä? Sillä ratkaisevaa on, missä ja kenen kanssa on Kristus. Evankeliumin Kristus kutsui riitapukarit

luokseen ja opetti heille jotakin: *Ihmisen Poikakaan ei tullut palveltavaksi, vaan palvelemaan ja antamaan henkensä lunnaiksi kaikkien puolesta.*

Tiellä Jerusalemiin on aina vaara eksyä tai lähteä kulkemaan toista tietä. Joku voi ajatella, että ennen kaikki oli paremmin. Menneiden aikojen haaveet kultaavat muistot. Gennesaretin järvi päilyy sinisenä ja kaikki palaa entiselleen. Jos pitäydytään vanhassa ja suljetaan kaikki uusi ja vaarallinen ulkopuolelle, silloin ollaan turvassa. Opetuslasten joukko voi pienentyä, kirkko vetäytyä marginaaliin, mutta silloin voisi elää rauhassa kultaisten muistojen maassa. Täytyy siis kääntyä takaisin. Mutta eikö Kristus silloin katoa kauemmaksi? Hänhän kulkee edellä, ei hän käännä takaisin. Toisaalla piilee vaara kiiruhtaa liikaa. Jerusalemissa odottaa jokin uusi ja vaarallinen, ehkä kuitenkin kiehtova. Silloin unohtamme perässä tulevat, kenties menemme Kristuksenkin ohitse. Ja ilman Kristusta kirkko kutistuu hyväntekeväisyyslaitokseksi tai muuttuu tunnistamattomaksi, kaiken hyväksyväksi, kunnes ympärillä ei ole enää ketään.

Jerusalemiin meidän on mentävä, mutta Jeesus on luvannut kulkea sinne meidän edellämme, ei juosten, vaan hitaasti, jotta kaikki varmasti ehtivät mukaan. Ketään ei jätetä matkalle. Jerusalemiin vievä tie on rakkauden tie. Ilman rakkautta on aivan sama, vaikka *puhuisi ihmisten ja enkelien kielellä, vaikka olisi kaikki usko ja kaikki tieto ja maailman salaisuudet tai uhraisi omaisuutensa tai itsensä.* Jos me emme kulje rakkauden tietä, emme voi antaa todistusta sille maailmalle, joka meitä ympäröi. Keskenään kinasteleva joukko ei voi antaa vakuuttavaa todistusta rakkaudesta.

Rakkauden tie ei ole kuitenkaan sama kuin kaiken ymmärtävä, salliva ja kaikkeen mukautuva tie. Se ei ole myöskään taakseen katsova, menneitä haikaileva, sillä rakkauden tietäkin kuljetaan aina eteenpäin. Kristillisen rakkauden ytimessä on aina usko Kristukseen. Siksi on yhä uudestaan kysyttävä, missä Kristus on? Kun hän kääntää kasvonsa, on kuunneltava, mitä hän meille sanoo. Kirkon uudistuminen ei ole sitä, että palaamme takaisin. Se ei ole sitäkään, että vastaamme kaikkiin tämän ajan huutoihin ja mukaudumme. Kaikkina aikoina kirkon uudistuminen tarkoittaa katseen kääntämistä Kristukseen. Vain siellä on tie ja totuus ja elämä. Siksi me tarvitsemme kuuntelun lisäksi enemmän puhetta Kristuksesta, mutta ennen kaikkea enemmän puhetta Kristukselle, siis rukousta.

Kun käännämme katseen Kristukseen, näemme myös ristin tien. Ei meillä turhaan ole ristiä näkyvillä muistuttamassa siitä, että Kristuksen tie kulki monella tavalla ihmisen kärsimyksen keskellä, mutta hän joutui kokemaan myös itse kaiken inhimillisen hädän ja tuskan. Se oli rakkauden hinta. Sen vuoksi mekään emme voi välttää sitä kipua, joka kuuluu ihmiselle luonnostaan. Kristittyinä meille kuuluu vielä se kipu, jonka me joudumme kantamaan ristin vuoksi, Kristuksesta todistamisen vuoksi. Risti ei suinkaan aina ole suosittu eikä kerää aplodeja. Rakkaus on suloista, mutta kaikkeen todelliseen rakkauteen sisältyy aina huolta, joskus tuskaakin.

Missä siis Kristus on? Missä hän kulkee? Ehkä hänet voi löytää sieltä, missä rakkautta tarvitaan eniten: kuolevan ihmisen luota, yksinäisen vanhuksen kotoa, sodan runtelemista kasvoista. Mutta aivan varmasti hänet löytää sieltä, missä hän itse on luvannut olla, nimittäin *siellä, missä kaksi tai kolme on koolla minun nimessäni, siellä minä olen heidän keskellään.* Kaksi tai kolme. Juuri siinä, missä me kohtaamme ehtoollispöydässä: kaksi ihmistä ja Kristus meidän keskellämme. Siitä rakkauden tie alkaa.

Paastonajan alkaessa 2018

